

РЕШЕНИЕ

№ 15697

гр. София, 23.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 25.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **5944** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 211 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на В. Б. Ч., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Г. В., срещу Заповед за налагане на дисциплинарно наказание с рег. № 513з-5654/09.05.2025г., издадена директора на СДВР, с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 2, във вр. чл. 197, ал. 1, т. 3, във вр. чл. 200, ал. 1, т. 11, предложение първо и чл. 204, т. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 (шест) месеца.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Твърди, че не е налице бездействие или неизпълнение на служебните му задължения. Претендира отмяна на заповедта и присъждане на сторените по делото разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В., който поддържа жалбата на заявените основания. Претендира съдебно-деловодни разноски.

Ответникът по жалбата, директорът на СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. И., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. В писмени бележки излага доводи за законосъобразност на оспорваната заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на

оспорения административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установено следното:

Безспорно е, че В. Б. Ч. заема длъжност като държавен служител - старши разследващ полицай в група „Разследване на криминални престъпления“ на сектор „Разследване“ към 05 Районно управление при-Столична дирекция на вътрешните работи.

Разпоредено е извършване на проверка със Заповед № 513з-13054/27.11.2024г. (изменена със Заповеди № 513з-615/23.01.2025г. и 513з-1198/06.02.2025г.) срещу инспектор В. Ч. по данни, съдържащи се в постановление № 45280/07.11.2024г. на Софийска районна прокуратура (СРП), относно образувано досъдебно производство (ДП) № 1875/2023г. по описа на 05 РУ - СДВР, пр. 45280/2023г. на СРП.

Установено е, че наблюдаващият прокурор по делото е констатирал, че до изпращане на материалите по ДП № 1875/2023г. на СРП, същите не са били докладвани нито веднъж по реда на чл. 203, ал. 4 от НПК, като е налице извършено бездействие от страна на разследващия орган по отношение на извършените действия по разследването. В тази връзка наблюдаващият прокурор е възложил да бъде извършена проверка, с оглед посочени в постановлението данни.

В хода на проверката е установено, че ДП е образувано на 22.10.2023г. с оглед данни за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК. Производството е било разпределено на 03.11.2023г. на В. Ч., като на 31.10.2024г. същият е изготвил заключително мнение за прекратяване на образуваното досъдебно производство. Установено е, че не отговаря на отразеното в заключителното мнение обстоятелство, че не са налице предпоставки за реализиране на наказателна отговорност спрямо обвиняемото лице, доколкото същият е бил осъждан за извършени идентични престъпления по чл. 343б, ал. 2 от НК, както и че не е бил реабилитиран. Това обстоятелство е потвърдено и от приложеното по делото постановление на СРП.

В хода на извършената от ДНО проверка е също така е установено, че от 03.11.2023г. до 31.10.2024г. не са извършвани следствени действия, същевременно е бил получен резултатът от извършеното химическо изследване на кръвта на обвиняемия. От жалбоподателя са изготвени предложения за удължаване на срока за разследване 5 пъти - на 29.12.2023г., 06.03.2024г., 22.02.2024г., 25.04.2024г., 25.06.2024г. Във всичките пет предложения, служителят е записал като основание за удължаване на срока предстоящи процесуално - следствени действия, изготвяне на ТХЕ. Същевременно, протоколът от извършеното разследване е бил изготвен с № 686/23.10.2023г. по описа на МБАЛ „Св. Анна - София“ АД.

Резултатите от проведеното разследване, както и събираните писмени доказателства, във връзка с наличието на извършено дисциплинарно нарушение са отразени в Справка рег. № 230-11071/14.03.2025г. Видно от протокол № 513р-125540/14.12.2023г., служителят е запознат със специфичната за длъжностна характеристика № 513р-29074/12.04.2018г. за длъжността - „младши разследващ - старши разследващ полицай“ в група към сектор „Разследване“ в Районно управление при СДВР.

На 06.12.2024г. инспектор Ч. е запознат със Заповед № 513з-13054/27.11.2024г. на директора на СДВР за разпоредената дисциплинарна проверка. Изготвена е покана с рег. № 230р-45467/04.12.2024г. за даване на писмени обяснения, като такива са депозираны с рег. № 229р-34166/05.12.2024г. В същите служителят е заявил, че „е действал по инерция и съобразявайки предишните осъждания на дееца. Бездействието се дължало на редица фактори, включително намалена численост на разследващите полицаи, продължителни дежурства без почивка, както и полагаем годишен отпуск и временна неработоспособност“. От изготвената справка е видно, че служителят не е използвал платен годишен отпуск през периода или такъв за временна неработоспособност.

В изпълнение на изискванията на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР, чл. 34 и чл. 13, ал. 7 и 8 от Инструкция № 8121з-877/06.07.2021 г., на 28.04.2025 г. на инспектор В. Ч. е връчена покана № 513р-41531722.04.2025г. за запознаване с мотиви № 51 Зр-39608/14.04.2025г. и материалите от извършената проверка срещу него и даване на писмени обяснения пред дисциплинарно наказващия орган, по вмененото му в мотивите дисциплинарно нарушение. След запознаване с мотивите и материалите от извършената проверка служителят не е депозирал писмени обяснения пред дисциплинарно наказващия орган, за което е изготвен протокол № 513р-45633/30.04.2025г.

Издадена е оспорената в настоящото производство Заповед за налагане на дисциплинарно наказание с рег. № 513з-5654/09.05.2025г., издадена директора на СДВР, с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 2, във вр. чл. 197, ал. 1, т. 3, във вр. чл. 200, ал. 1, т. 11, предложение първо и чл. 204, т. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 (шест) месеца.

В мотивите на заповедта е посочено, че бездействието на служителя по ДП № 1875/2023г. по описа на 05 РУ-СДВР, пр. пр. № 45280/2023г. по описа на СРП, е довело до забавяне привличането на извършителя на деянието в качеството му на обвиняем и своевременното внасяне на делото пред съответния съд за търсене на наказателна отговорност от обвиняемото лице. Относно формата на вината е прието, че деянието е виновно, форма на вина – небрежност, като служителят е знаел какви служебни задължения има и е запознат с тях, видно от протокол № 513р-125540/14.12.2023г., но въпреки това не ги е изпълнявал в необходимата пълнота.

При определянето на наказанието, при спазване на изискванията на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, е съобразено, че служителят е награждаван четири пъти и няма наложени дисциплинарни наказания, и при спазване на принципа на съразмерност, му е наложено дисциплинарното наказание „порицание“ за минимално предвидения срок от шест месеца.

Заповед № 513з-5654/09.05.2025г. е съобщена на адресата на 13.05.2025г. Жалбата, въз основа на която е образувано настоящето производство, е подадена по електронен път на 27.05.2025г., чрез директора на СДВР.

Въз основа на приетата от фактическа страна обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена в предвидения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, с правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, компетентен административен орган по чл. 204, т. 3 от ЗМВР, ръководител на структура по чл. 37, ал. 1, т. 2 вр. чл. 42, ал. 1 вр. чл. 43, ал. 1 и ал. 4 вр. ал. 3, т. 2 от ЗМВР и чл. 9, ал. 2 от Правилника за устройството и дейността на МВР (приет с ПМС № 207/18.07.2014г., обн. ДВ, бр. 60/2014г. с последно изм. ДВ, бр.71/18.08.2023г., приложимо към процесния период), съответен на заеманата от жалбоподателя длъжност.

Спазени са сроковете, предвидени в разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ЗМВР, които предвиждат в какъв период може да се ангажира дисциплинарна отговорност на служителя. Резултатите от проведеното разследване, както и събираните писмени доказателства, във връзка с наличието на извършено дисциплинарно нарушение са отразени в Справка рег. № 230-11071/14.03.2025г. и от този момент е започнал да тече срока по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР. Оспорената заповед е издадена на 09.05.2025г., в предвидения двумусечен срок. В заповедта за наказание е посочено, че се касае за продължавано нарушение в периода 03.11.2023г., до 31.10.2024г., като за една част от деянието е изтекъл едногодишния давностен период по чл. 195 от НК. Същевременно обаче, за периода

10.05.2024г., до 31.10.2024г., когато е бил сезиран ДНО, са налице предпоставки за реализиране на дисциплинарната отговорност на В. Ч..

Спазени са и изискванията на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР – жалбоподателят е надлежно уведомен с писмена покана за възможността да се запознае с констатациите в обобщената справка и предложенията на дисциплинарната комисия, връчена му на 18.03.2025г., като са му разяснени възможностите да даде писмени обяснения, да направи възражения, а и да посочи доказателства.

Съдът счита обаче, че липсват мотиви относно вида и размера на наложеното наказание, докато ДНО се е задоволил единствено да преповтори нормата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР. ДНО не е изложил ясни аргументи и за тежестта на нарушението, и има ли настъпил конкретен вреден ефект от него. Посоченото в аспекта, че са настъпили негативни последици от бездействието на служителя, несъответстващи с един от основните принципи на наказателния процес по чл. 22 от НПК, е след игнориране и несъобразяване с обясненията на наказаният служител (дадени в хода на проверката) и представените писмени доказателства за наличието на обективни пречки свързани със служебната му натовареност- през 2024 г. инспектор Ч. е водил 132 досъдебни производства и от справка № 229р-814/09.01.2025г. за същия период служителът не е ползвал отпуск за временна неработоспособност, поради което след удължаване на срока за разследването жалбоподателят е извършвал процесуални действия по приключване на ДП. В случая от писмените доказателства се установява, че не са настъпили негативни последици във връзка с възможността за образуване на наказателно дело пред компетентен съд. В този смисъл съдът счита, че изложените мотиви от ДНО за настъпили вредни последици от неизпълнението на служебните задължения на жалбоподателя не са подкрепени от доказателствата по делото, поради които не могат да бъдат разгледани като обстоятелство за прилагане на наказание от съответния вид и в посочения размер.

При прилагане на материалния закон съдът счита, че ДНО не е анализирал установените факти във връзка с констатираните пропуски в изпълнението на служебните задължения от В. Б. Ч. с оглед правните норми, определящи дисциплинарните нарушения като такива. ДНО е приел, че е забавил разследването по ДП № 1875/2023г., с което не е изпълнил служебните си задължения, вменени му със специфична длъжностна характеристика № 513р-29074/12.04.2018г. за длъжността „младши разследващ полицай - старши разследващ полицай“ в група- към сектор „Разследване“ в Районно управление при СДВР.

Действително в раздел II от ТДХ е посочено, че разследващата полиция провежда разследването по реда на НПК по наказателни производства за престъпления от общ характер в предвидените процесуални срокове. Самите срокове са регламентирани в НПК - чл. 234, ал. 1 и 2, като сочат, че разследването се извършва и делото се изпраща на прокурора най-късно в двумесечен срок от деня на образуването му, като прокурорът може да определи по-кратък срок, а ако се окаже недостатъчен, той може да продължи до изтичане на срока по, ал. 1. Мотивирано искане за удължаване на срока за разследване, съгласно, ал. 4 на нормата може да се направи от разследващия орган във вр. с изпълнение на задълженията му, определение в чл. 203 от НПК - разследващият орган взема всички мерки за осигуряване на извършване на своевременно, законосъобразно и успешно на разследването; длъжен е в най-кратък срок да събере необходимите доказателства за разкриване на обективната истина, като се ръководи от закона, вътрешното си убеждение и указанията на прокурора; системно следва да докладва на прокурора за хода на разследването, като обсъжда с него възможните версии и всички други въпроси от значение за законосъобразното и успешно приключване на разследването.

Горепосочените задължения на разследващия орган и съответното неизпълнение им представлява дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, но във вр. чл. 200, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, а

не както е квалифицирано в процесната Заповед - т. 11 от ЗМВР. Законодателят с изменението на ДВ бр. 60/2020г. е направил това разграничение. В обхвата на общото нарушение "неизпълнение на служебните задължения" е включено "системно нарушаване на сроковете, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, по сигнал на наблюдаващия прокурор" /т. 10/ и "неизпълнение на служебни задължения или на заповеди и разпореждания на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители" /т. 11/. Т.е. направил е разграничение в нарушението - от една страна е въздигнал в самостоятелно нарушение на служебните задължения "осъществените системни нарушения при изпълнение на изискванията за разследване на наказателни производства с оглед спазването на сроковете, въведени от НПК" и отделно като нарушение на "неизпълнението на другите задължения по разследването, извън тези за сроковете по НПК".

От анализа на събрания доказателствен материал се установи, че противно на приетото в оспорваната заповед, от страна на В. Ч. не е проявено бездействие, довело до необосновано забавяне на разследването по досъдебното производство, което не се характеризира с фактическа и правна сложност. Игнорирано е, че по мотивирани искания за удължаване срока за разследване по ДП № 1875/2023г., последният е бил своевременно продължаван. На следващо място, с оглед на фактическите констатации в процесната заповед, това неизпълнение на служебните задължения (необосновано забавяне на разследването по делото) би могло да се отнесе към чл. 200, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, доколкото е безспорно, че представлява неспазване на срок по НПК. За да бъде обаче това забавяне на разследващия орган квалифицирано като дисциплинарно нарушение по чл. 200, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, е необходимо да е налице признака системност по см. на § 1, т. 22 от ДР ЗМВР, както и да е отправен сигнал от наблюдаващия прокурор. В случая това обстоятелство във връзка с обективната страна на нарушението не е на лице.

По изложените съображения, съдът счита, че ДНО неправилно и незаконосъобразно е ангажирал дисциплинарната отговорност на държавния служител по реда на ЗМВР. Налице са основанията по чл. 146, т. 2 и т. 4 от АПК, поради което Заповед за налагане на дисциплинарно наказание с рег. № 513з-5654/09.05.2025г., издадена директора на СДВР следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените съдебно деловодни разноси, съгласно представения договор за правна защита и съдействие и списък по чл. 80 от ГПК в общ размер на 1010 лева, от които 1000 лева за заплатеното адвокатско възнаграждение и 10 лв. за внесената държавна такса. Възражението на ответника за прекомерност е неоснователно, предвид че размерът на претендираното адвокатско възнаграждение е близък до минималния, предвидени в чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Б. Ч., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] Заповед за налагане на дисциплинарно наказание с рег. № 513з-5654/09.05.2025г., издадена директора на СДВР, с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 2, във вр. чл. 197, ал. 1, т. 3, във вр. чл. 200, ал. 1, т. 11, предложение първо и чл. 204, т. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), му е наложено дисциплинарно наказание „порицание" за срок от 6 (шест) месеца. ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи - МВР да заплати на В. Б. Ч., ЕГН:

[ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноси по делото в размер на 516,40 /петстотин и шестнадесет евро и 40 евроцента/ евро, равняващи се на 1010 /хиляда и десет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 211 от ЗМВР.

СЪДИЯ: